

ALEXANDRA PIRICI: ÎN DANS, CONCEPTUL ȘI DISCURSUL SUNT FEL DE IMPORTANTE CA FIZICALITATEA

La București au început, pe 29 octombrie, opt zile de dans deștept:
Sezonul de dans contemporan CNDB București în mișcare, 2017.

O prezență marcantă în bienalele de la Veneția, Berlin, Tate Modern din Londra și Skulptur Projekte Münster, coregrafa română Alexandra Pirici este greu de găsit și programat, așa că prezența ei în evenimentul CNDB ne-a bucurat mult. Lucrarea „Delicate Instruments of Engagement/Instrumente delicate cu care se poate acționa” re-mediază un mix de cultură pop, artă și politică în diferite dramaturgii pe care publicul le poate selecta. Este o acțiune continuă, nu un performance, cum ne-a precizat chiar Alexandra Pirici, cu cinci performeri și se poate vedea joi 2 și vineri 3 noiembrie, la adresa din strada Cristian Popișteanu nr.1. Printre repetiții, i-am adresat Alexandrei câteva întrebări.

Cum îți vezi tu parcursul artistic până în acest moment? Crezi că există, și dacă da, care este diferența dintre artista Alexandra Pirici și modul în care este percepută ea de publicul din România și de cel internațional?

Am făcut balet clasic până la vârsta de 18 ani cu o bursă la Școala de Balet a Operei din Viena. Ușor, ușor, mi-am dat seama că vreau să trăiesc și să lucrez în afara parametrilor în care funcționează dansul clasic și un ansamblu de operă. Așa că am încercat să trec într-o zonă în care conceptul și discursul să fie la fel de importante ca fizicalitatea lucrării, lucrând în zona dansului contemporan, pe scenă, apoi în spațiul public, apoi în contexte de artă vizuală. Momentan lucrez cu precădere în contexte legate de artă vizuală, dar, așa cum spune biografia pe care o folosesc de mulți ani, „nedisciplinat”, deci fără să mă gândesc că mediul, formatul sau convenția restrâng posibilitățile de expresie, ci mai degrabă că ele funcționează ca istorii și puncte de referință pentru modul în care pot fi distorsionate, transformate și extinse. Și nu știu dacă există o diferență în modul în care lucrările mele sunt receptate de publicul din România și cel din afară. Tot ce pot spune e că am lucrat, bineînțeles, mai mult internațional – din lipsa resurselor alocate pentru arta contemporană la noi în țară.

Ai avut proiecte la instituții prestigioase din Berlin, Londra, Liverpool, Budapesta, St. Petersburg, Paris, Eindhoven, Varșovia, Veneția și acum, iarăși, la București. Unde te simți mai prezentă? Dar mai acasă? Și de ce?

Cum spuneam, lucrez mai mult în afara țării decât în România, nu pentru că n-aș vrea să lucrez și în țară, ci pentru că instituțiile de artă contemporană sunt aproape inexistente aici, iar resursele de care dispun sunt de cele mai multe ori insuficiente pentru ceva susținut și un program care să se poată gândi cu ceva timp înainte. Totul funcționează la noi într-o logică blocantă, de tipul „bugetul vine cu o săptămână înainte de data la care ar trebui să fie gata proiectul”. Nu se poate construi și prezenta nimic la un anumit nivel și de o anumită calitate așa și nici în absența unor programe bine finanțate și susținute care să promoveze și producția artistică și o parte teoretic-discursivă.

Altfel, sigur că mă simt acasă în România, dar mă simt acasă în mai multe locuri. Conceptul de „acasă” cred că s-a schimbat destul de mult în ultimele decenii, sunt multe transformări sociale, politice, economice, tehnologice și deci și culturale care se reflectă cu siguranță în ceea ce numim azi „apartenența” la un loc sau la o comunitate și „acasă”.

Ești laureată a Premiilor CNDB și de curând CNDB a primit Sala Omnia. Din perspectiva acestui „transfer”, afectiv sau de prestigiu, cum vezi viitorul dansului contemporan românesc la Sala Omnia? Ce ți-ai dori să se întâmple acolo? Ce planuri ai avea sau ți-ai dori pentru Omnia?

Sper ca Sala Omnia să re-situeze Centrul Național al Dansului București pe poziția pe care ar fi trebuit să o ocupe de la început, ca instituție care merită atenție și susținere, fiind și singura instituție dedicată artelor performative și dansului contemporan din România. E inadmisibil că a funcționat fără un spațiu adecvat și în asemenea precaritate atâția ani și e incredibil că a rezistat – și a rezistat doar prin efortul personal al unor oameni extraordinari și printr-un cost enorm pe care l-au plătit (ca energie și timp). Eu personal n-am niciun plan, deși aș lucra cu plăcere în spațiul Sălii Omnia și când va fi gata. Sper însă ca sala să găzduiască în primul rând planurile comunității artistice din jurul CNDB și să ajute la dezvoltarea și la extinderea ei – și aici e important de spus că nu e nevoie doar de spațiu pentru CNDB, ci și de un buget anual decent. E important și ca spațiul să nu se rezume la a fi folosit doar ca sală de spectacole, ci să permită mai multe inițiative și să aducă în jurul lui oameni interesați de dans și de artă care însă vin și din alte domenii. Centrul Național al Dansului București a încurajat de la începuturi un dialog între discipline și

zone de expertiză și interes și cred că asta e ce l-a făcut unic și i-a permis să rămână conectat cu prezentul.

Bio

Începând cu proiecte precum pavilionul României de la Bienala de la Veneția din 2013, realizat împreună cu Manuel Pelmuș, și lucrări prezentate în contexte ca ediția a noua a Bienalei de la Berlin, Tate Modern din Londra și Skulptur Projekte Münster, coregrafa română Alexandra Pirici a devenit o protagonistă centrală în cadrul generației sale de tineri artiști care folosesc mediul performanceului.

Ce putere au gesturile politice în interiorul și în afara spațiului artistic? Acolo unde performance-ul declară de obicei corpurile ca fiind opere de artă, în lucrările Alexandrei Pirici operele de artă devin corpuri și imaginile devin realitate.

Material realizat cu ocazia Sezonului de dans contemporan CNDB - București în mișcare, 2017

Sezonul de dans contemporan CNDB - București în mișcare, 2017 este un proiect cultural finanțat în cadrul Programului cultural București Oraș participativ de către Primăria Generală a Capitalei prin Centrul de Proiecte Culturale ARCUB.

#SezonuldedansCNDB #Bucurestiinmiscare #decesaCNDB #vazutlaCNDB #dansdestept #Bucuresti2017